

Merijärveltä Alavieskaan.

Ylivieskan kautta Kilpualle ja piipahdus Piipsjärvelle.

Merijärven asioista jäi vielä kertomatta, että siellä vallitsee nykyoloihin katsoen vilkas urheilutoiminta. Onhan Merijärven Kestävällä oma urheilukenttäkin, minkälaista ei tässä läänissä ole monellakaan pitäjällä, kauniilla paikalla onkin, mutta paha vain, että sekin pakkaa jäämään tulvan alle keväällä. Kerijärven Kestävä, toimekas urheiluseura, rekisteröitiin vasta viime vuonna, mutta nuorisoseuran alaosana se on toiminut jo ainakin vuodesta 1927 lähtien, sitä vanhempia pöytäkirjoja ei löydy. Alkaen veteraani Antti Saarilammesta, uskollisesta nuorisoseura- ja urheilumiehestä, oli Kestävän vuosikokouksessa läsnä naisia ja miestä aina mustalaispojan kokoihin saakka. Seuran toimeliaana ja asjallisenä puheenjohtajana nykyisin nuori maanviljelijä Erkki Haukipuro.

Erikoisuutena Kestävän toiminnasta kertoisin, että siellä viime syysjällä pidettiin luistelukilpailut, jotka maaseudulla ovat melko harvinaisia. Eivät-kä tulokset olleet lainkaan hullumpia, kun ottaa huomioon harjoittelemattomuuden, luonnonjään ja — kotitekoiset sahantöraujustimet. Esimerkiksi "tk-komjes" Veikko Pääkkösen aika 2,16 kilometrillä ja muiden n. 3,40 1500:lla ovat joltisiakin ja parempia vielä kuulutaan saavutetun ns:n kilpailuissa.

Matka Merijärveltä suksin Oulaisiin on suunnilleen sama kuin metsäteitä Alavieskaan, joten suurinpiirtein asiatta valitsin viimemainitun suunnan. Meikäläiselle sisätyöntekijälle voi tuollainen loistokelillä suoritettu hiljainen hiihtoretki joskus olla yhtä tärkeä kuin leipä, siltä ainakin tuntui minusta sukittuani ne vajaat kaksi penikulmaa, mitkä eroittavat Merijärven ja Alavieskan kirkot toisistaan. Alavieska uudennuokkaisine kirkkoineen on melko miljainen pitäjä kahden asutuskeskuksen, Kalajoen ja Ylivieskan välissä. Viihtyisä iltapuhde seurakunnan vanhassa avarassa pappilassa, jonka jokaisen sopen nykyaika on käyttänyt hyväkseen, korvasi täydellisesti matkan vaivat, mikäli nyt sellaista saattoi puhua. Niin, pappilan suojissa toimii monenlainen huolto, sekä aineellinen, että henkinen, onpa siellä lisäksi apteekseja korvaamassa pappilan emännän itsensä, kokeneen sairaa hoitajan, hoitama lääkekaappikin. Ja lisäksi siellä on kylän ensimmäinen ja ainoa kirja- ja paperikauppa odottelemassa omaa asuntoaan. Kirkkoherra Leevi Kinnunen, oululaisille tuttu pappismies, viihtyy hyvin seurakunnassaan ja on siellä aloittanut vireän kerhotoiminnan niin poikasten kuin nuorten kanssa. Ja kansakoulujen opettajat antavat hänelle tukeaan ja toimivat samalla alalla myös itsenäisesti, niinkuin eräät muutkin seurakuntalaiset.

Alavieskassa tulivat muuten puheeksi eräät etuoikeudet, joista asutuskeskukset ja rautatien-

varsien pienetkin pitäjät pääsevät joskus osallisiksi, nimittäin kaikenlaiset konsertit ja muut sellaiset henkiset virkistysmuodot. Maaseudulla yleensä tunnutaan odottavan, että arvokonsertteja joskus järjestyisi heidänkin kulmakunnilleen, ainakin kirkkokonsertteja, joihin kaikkialla on mahdollisuuksia, jos "maalikkosalista" olisikin puutetta.

Alavieskasta vei auto miehen ja sukset Ylivieskaan, missä pyssäille kuin kutsuttuna heti sattui vanha luokkatoveri. Ylivieska on jo kuin mikäkin kauppa hiljaiselta maaseudulta tulleele. Käyntini oli kuitenkin aivan pikainen, mutta jotain mielenkiinnostoa jäi sielläkin mieleen. Isäntäni kodissa jouduin keskusteluihin rouva Jemina Krogeruksen kanssa, joka muisti minun ikäiselleni peräti vanhoihin aikoihin. Tuli puheeksi seurakunnan kuulu kanttori Pietari Päivärinta. Kun Ylivieskassa 1885 vietettiin rautatien vihkiäisjuhlaa toimi tämä kuulu kansankirjailijamme innolla juhlien järjestämiseksi ja hänen aloitteestaan ja johdollaan esitettiin mm. Pilven Veikko kedolla, ulkoilmanäytöksenä, ja Seitsemän veljestä Juurikosken, rouva Krogeruksen kotitalon avarassa pirtissä, jota hallitsi toimielias isäntä Antti Juurikoski. Pietari Päivärinnasta tuntuisi paikkakunnalla olevan vielä saatavissa paljonkin "lisätekoja", joten rohkenisin kiinnittää kaikkulais-tenkin innostuneiden vieskalais-ten lukijain huomiota asiaan.

Viimeinen poikkeamiseni tällä matkalla tapahtui Kilpualla, missä Heikki Sieppala, piirimme tunnetuimpia urheilijoita ajassa jonkin verran taaksepäin, oli minua asemalla vastassa. Suksittiin perävilkkua Piipsjärvelle, joka järvenä tosin on vain muistoa enää, sillä esi-isät ovat sen kuivanneet, vaikka sitä monet nykyisin oikeastaan kaipaivatkin. Sanoivat minullekin että seutu varmasti järvineen näyttäisi suorastaan luonnonkauniilta. Sieppalan talossa, Pinolassa, missä oli sekä vanhaa että nuorta isäntää, piti emäntä minua niin hyvänä, että sitä oikeastaan podin pitkän aikaa, kaupunkilainen kun olen. Kun vähähuoneinen talo kuitenkin oli ennestäänkin ylikuormitettu oli isäntä järjesännyt minulle yösjan naapurissa, Tikan komeassa talossa, jonka heinäntuoksuisella vuoteella lepäsin kuin ruhtinas.

Kiitos vain isännille, jos löytäneet perille!

Turulan komeassa pirtissä oli Piipsjärven Reippailla reipas urheiluneuvottelukokous, jossa olin läsnä. Sen ainakin tällä pikakäynnillä ehdin huomata, että urheiluharrastusta tällä kylällä ainakin on, joten varmaan vanhat perinteet niin hiihdossa, juoksussa kuin pyöräilyssä tulevat vaalituiksi — viimemainitussa tosin sitä mukaa, kun renkaita riittää ja ne kestävät.

Ja sitten kaupunkilainen palasikin tänne kirjoituskoneensa pariin virkistyneenä ja työteliäänä paperisotaa käymään.